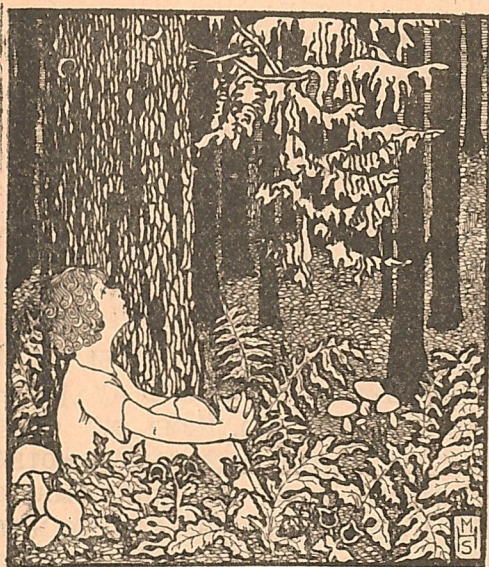

рата елха. Тъй то постепенно стана добъръ приятелъ съ нея, защото това дърве бѣше единственото същество по широкия Божи свѣтъ, къмъ което неговото сърдце се привърза. Когато сирачето лѣжеше въ мѣха и скланяше глава о дебелото стѣбло на дървото, тогава, изпадаше въ единъ видъ полусънъ: то слушаше какъ клонетѣ шумятъ съ зеленитѣ си игли и смѣташе, че това е говорътъ на елхата и се мъчеше да разбере нейнитѣ приказки.

Тъй се завеждаше понѣкога разговоръ помежду имъ: „Обично дърво, колко години ютъ като жигѣшъ тукъ?“ питаше момчето.

„Ахъ“, отговаряше дървото, „има вече хиляда години ако не и повече — не! знамъ точно колко! Когато азъ бѣхъ млада елха, често виждахъ императора Карла Велики да дохожда тукъ на ловъ“.

И дървото зараз-правяше за мечки, вълци, за диви бикове, за джуджета и великани, които обитаватъ въ гората; момчето слушаше, не можеше да се на-

чуди на всички тия нѣща. И слѣдъ това запитваше: „Обично дърво, колко още ще живѣешъ? Вѣрвашъ ли, че ще можешъ още хиляда години да искарашъ?“

„Това не знамъ“, казваше дървото, „но азъ вѣрвамъ, че моитѣ дни сж прѣчетени вече. Азъ чувствавамъ въ стеблото си, че съмъ старо вече и нѣматъ прѣжната сила“.

Тогавъ засмиваше се момчето, защото смѣташе, че въ цѣлата гора нѣма друго такова зелено и здраво дърво.